

Om utställningen Glaskupan

Sylvia Plath tog sitt liv 1963, tre veckor efter publiceringen av sin enda roman

Glaskupan som handlar om en ung kvinnas liv bakom fasaden.

Citaten i utställningen är alla tagna ur Sylvias dagbok.

Min egen dagbok från ett uppdrag jag fick, ett Artist-In-Hospital på en psykosavdelning finns också här. Det finns en ljuduppläsning ur boken, ett avsnitt om hur det känns att vara patient i den fysiskt som mentalt slutna miljön på fel sida om gränsen till det normala.

Utställningen Glaskupan är en hyllning till det diagnosfria jaget, till den inre monologen och till rätten att tala fritt. Den är också ett bidrag till den nödvändiga problematiseringen av psykiatrin, den lukrativa läkemedelsindustrin och den ökande medicineringen av den industrialiserade världens barn och vuxna.

Det normala blir ett allt snävare begrepp som styr våra liv, våra kroppar och själar. Normaliteten är kulturellt betingat och har genom vår historia förändrat form. Ytterst regleras normalitetsbegreppets flytande gränser via den amerikanska DSM – Diagnostic and Statistical of Mental Disorder- psykiatrins egen handbok.

DSM har reviderats fem gånger sedan den först utkom 1952. Diagnoser tillkommer och förändras. Ett exempel på en kontroversiell diagnos som är på ingång är SCT. Ett antal forskare har i flera år lobbat för att föra in Sluggish Cognitive Tempo, Långsamt kognitivt tempo, i standardsamlingen. SCT betraktas som en form av ADHD. En term som beskriver olika symptom som ska utgöra en neuropsykiatrisk funktionsnedsättning. Dagdrömmeri och ineffektivitet ska genom den här diagnosen behandlas med kemi. Kritikerna menar att det handlar om att sjukdomsförklara barndomen på riktigt.

I utställningen finns också en intervjufilm med Carina Håkansson, dr i psykologi.

Marie Bondeson